

Cesarjevo geslo.

Nadàr besneč divja v naravi
 Vihar grozan, vihar strašan:
 Stoletna krepka bukev stoka,
 In stoka in hrešči in poka,
 In silni hrast se mu zama
 Trdó upira na planjavi.
 Pri bilki bilka pa stoji,
 Pri klasu klas rumen zlatí se,
 In bilka nežna mi šíbí se —
 Stotér jo sad na tla teží.
 A, naj divja viharja sila
 Nad vsem, kar zemlja je rodila,

Vrší naj in bobní in ruje,
 In naj besní, hrumi, buči:
 Na bilki bilka tu sloni,
 Pri bilki bilka mu kljubuje.

* * *

Vladar, glej, Avstrije naróde
 Pestila že je huda sila,
 A roka Tvoja odvrnila
 Nesrečo trde je usode:
 Z a s t a v o s l o g e si prijel,
 Viharjem divjim nas otel.

B. P.

Oj z Bogom, ti domača vas!

Oj z Bogom, ti domača vas!
 Oj z Bogom! kličem ti na glas,
 Oj z Bogom, moje sreče dom!
 Bog vé, te li še videl bom?

Kako neskrbnih, jasnih lie
 Sem slušal petje drobnih ptic!
 Neznane bile so skrbi,
 Nezuane srčne rane mi.

Slovo od tebe mi budi,
 Spomin nekdanjih srečnih dni,
 Spomin na žitje mladih let,
 Ko trgal sem pomladni cvet.

Zató medleva mi srcé,
 Zató mi tečejo solzé,
 Ko tebe, moj mladostni raj
 In draga vas, zapuščam zdaj.

A. K.¹⁾

Z i m a.

Prihrula je zima,
 Narava zdaj spí,
 Počitnice ima,
 Spet zbira moči.

Krasoto zgubila,
 Sta gora in dol,
 In srce zalila
 Nam grenka je bol.

Zdaj zdi se narava
 Pobeljen mi grób,
 Ki vrán preletáva
 Kričečih ga tróp . . .

Od nas, glej, odplul je
 Roj rádosnih ptic,
 In cvet se osul je
 Prekrasnih cvetlic.

Sneg krije nam hiše
 In pólja, cesté,
 A burija piše
 Od snežne goré.

A srce ti moje,
 Prevéč ne žalúj,
 Britkosti pa svoje
 Bogú posvečuj!

Saj pómlad se vrne,
 Ž njo spev se in cvet,
 A nama odgrne
 Veselje se spet!

Janko Leban.

¹⁾ Ta pesmica nam je došla izmed priprostega naroda, od priprostega „kmečkega mladeniča“, kateremu vzbujá „Dom in Svet“, kakor mnogim drugim, ljubezen do prave omike, do „domovinske ljubezni.“

